

Політехнічний свій терпець
Несла, несе у світ біленький.

Такий біленький, аж сіренький,
Цей світ вже ледве-ледь живець,
Він виглядає свій ломець,
О Боже, боже(!)вільний бренькіт!

Все ж, може, звуку чистота
Таки хоч трішки щось, а може
У світі цьому, тьма його же?

Музичте і живіть – з листа
Усі, хто в суті співтрагічні;
Для вас всі вічності не вічні.

Барбаколюбна ж маята?

ДМИТРО ШТОФЕЛЬ

Важеньку вундеркінда ношу
В дорослі вносячи літа,
Во облацех він ще вита,
Але вже нивку бачить довшу;

На нивці – сходи і порошу
(вже сходи ці, пороша – та),
Жнивами ж – дика суєта:
Жнуть московиту, бушу, бошу...

Якщо ж казати без метафор,
Поето-критик, інженер
Є Дмитрик Штофель натепер.

Що переважить? Не без страху
Читацтво й кафедра рядять.
Та суперечки догорять.

Бо нивка: «Двоєдина бяху!»?

ЮРІЙ КІЗИМОВ

Він білим світом так загобеленив,
що, горда, озирнулася Москва,
а в ній, Москві, закохане «Ова!»
зірвалося в Грачової Олени.

Літа і роки... Але невтоленне
витворче виростання все трива:
пейзаж, портрет, сюжетний шарж, - дива:
зміст любить форму, як Юрко Олену.

А що салони вінницькі не ті,
з яких би «розкрутитися» (у безвість?),
важливість йому вища за важезність;

у творчості ж воно, як і в житті:
любов любов'ю множиться і спіє.
То й гобелен – не витканий? – рясніє.

На кожен день ці істини святі!

ОЛЕКСАНДР ВЕРЕСЮК

Японський символ: виштовхнути з кола;
на силу – сила, на п'ястук – п'ястук.
Сумо! Для найпевніших ніг і рук,
для торсів з-під Кіото, з-над Хорола.

Хорол – не той? А – Буг? Побузька школа
у світі нині не порожній звук;
її козирний символ – Вересюк,
його ж і слава рання не зборола.

Японці переманювали. Мов,
бракує й нам таких майстрів сумо,
щоб лицарське несли в собі начало.

Відмовив щиро: «Вибачайте, сан:
я – українець, хай – не без доган,
студент я політеху, вінничанин».

Услід Сашкові йде Олег Буран?

ОЛЕГ БУРАН

Олег Буран - як молодий Гіталов,
оце з комбайна ніби лиш зійшов,
погладив на комбайні зварки шов,
всміхається – бо так йому пристало.

Гіталова земляк: степи, робота, сало.
У Лозоватій хто на світ прийшов,
то тут же тягаря собі й знайшов:
таке щось, щоби руці тренувало.

У Вінниці у Поліша Олег
тренується, бо Поліш той – стратег
борцівських готувати чемпіонів.

Який студент із нього? Не який –
гризучий, посидючий, беручкий,
без зайвих тих «приколів», закидонів.

«Вони ще є, ті люди-маяки?»

СЕРГІЙ БІЛОХАТНЮК

Студент, поет і бранець авантюри,
Освідчився зарані він Рембо;
Фехтуючи одним «або – або»,
В мистецтві цім змагаючи Артюра.

Казковий аж, снап, снурре, басальмуре,
Ще одягнув метелика й жабо,
Покликав Мирославу (бо – любов) –
В Гамерику квитки не на амури.

З Гамерики скупенькі чуточки,
Работоргівля, мов, по-українськи:
Там руки власні продаєш таки;

За талер, зрозуміло, а – мета?
Мета – долини, гори, море, сфінкси,
Свобода, отже, воля золота...

Хай встигнеться. Бо... палається літа?

УТЕЧІ ВІД ПОКЛИКАННЯ

Артур Рембо, втікавши від покликання,
пекельну сушу п'яним кораблем
туди-сюди верставши день за днем,
не розминувся з пузами та пиками.

Вік не-поетів! Капітали смикані
з Артюра бізнесово хихотять:
служити! торгуй, такенну твою мати!
то й ствердишся між пузами та пиками.

Торгуй, чим маєш. Або чим дадуть –
хоч зброєю, хоч щезними рабами.
Пустеля? крізь пустелю верть та круть!
Розбійники? Зіткни дурних лобами!

Покликання ж позраджене... болить?
Рядком пекучим покрізь сон штрикає
і в лихоманку цілить, і зникає,
тлін проганяє, але... духа тлить?

Не вискочиш ні з себе, ні з таланту,
себе й талант, як робу, доноси –
зноси, порви, розчімхай, бо часи
грядуть ще буржуазніші, як пси,
такі обуржуазнять і Оранту.

Якщо ж колись якийсь Білохатнюк
у тих часах тобою надихнеться
і завершує серцем і з-під серця,
зрадій собі у вічності спонук.

Та й посумуй, зрадівши. Бо втікати
він стане від покликання мерщій:
від вірша, genedanz'ї й деривату
в бік доллара, в Америку пузату,
в роботу чорну, клятву, а завзяту,
від білохат, від перших своїх мрій.

А чи втече? Ото й живи, Артюре,
аби узнати, бачити аби.
Вік двадцять перший, снурре-басальмуре,
Сніп-снап грядуть... штамповані лоби?

НІЧ ПРИСТРАСНА (На мотив однойменної картини Катерини Дідик)

Два пружнастих.
пружинносталевих коти
на даху, щоб до Місяця вщербного ближче,
як на кладці цапки,
як у пеклі чорти,
дуелянтське затіяли грище.
Скамертонили вікна,
дійшлося до стін,
поза вікнами скригнули
ліжка й «кровать»,
докотилось до коців,
ковдри взяли розгін –
ті, що з пухом та без,
на ватині й на ваті.
Захиталася ніч, розгойдалася ніч,
місяць в небі зубатиться
криво, всещербно;
камертониться космос,
неба вищає піч,
в печі неба печеться щось
небезпотребне.
Чи Всевишній так дав?
Чи найнижчий схотів?
В центрі всесвіту двоє пружнастих котів?